

column

Myrthe
Meester

Myrthe Meester is afgestudeerd filosofe en publiceert artikelen over kunst, filosofie en klassieke muziek in diverse tijdschriften.

69

Soms ben ik bang dat hooggevoelige vrouwen zoals ik het levende bewijs zijn dat vrouwen inderdaad 'het zwakkere geslacht' zijn

Feminisme

Soms vrees ik dat mijn hooggevoeligheid en mijn feminisme met elkaar botsen. Dat ik, vanwege mijn grote sensitiviteit, niet de sterke vrouw kan zijn die het feminisme me als ideaal voorhoudt. Hooggevoelige mensen noemen hun eigenschap graag een kracht, maar in veel opzichten ervaar ik mijn gevoeligheid juist als kwetsbaarheid: ik moet vaker en langer uitrusten dan een ander, kan minder activiteiten ondernemen, minder geld verdienen, heb meer moeite met grenzen stellen, voor mezelf opkomen, onderhandelen – juist die eigenschappen die het feminisme in vrouwen wil cultiveren.

Hooggevoeligheid schijnt evenveel voor te komen bij vrouwen en mannen. Toch kom ik véél vaker vrouwen dan mannen tegen die zichzelf hooggevoelig noemen, en die daardoor met onzekerheid, overprikkeling en uitputtingsklachten worstelen. Het zou natuurlijk kunnen dat mannen zich voor zulke klachten schamen en ze beter kunnen onderdrukken en verbergen. Of ligt er op mannen minder druk om zich sociaal wenselijk te gedragen en aardig gevonden te worden, zodat zij minder energie verspillen tijdens sociale activiteiten en zich minder schuldig voelen als ze voor zichzelf kiezen en zich terugtrekken in hun eigen wereldje?

Hoe het ook zij, in mijn eigen omgeving lijkt hooggevoeligheid vooral een vrouwending, soms met onfeministische consequenties zoals financiële afhankelijkheid van een mannelijke partner. Ik vind dat weleens pijnlijk, want als feminist wil ik graag bewezen zien dat vrouwen tot dezelfde maatschappelijke prestaties in staat zijn als mannen – tot een volledige werkweek en een volwaardig inkomen, maar ook tot het scheppen van een imposant artistiek oeuvre en het vervullen van topposities in bedrijfsleven en politiek.

Tijdens mijn studie Filosofie heb ik talloze vrouwonvriendelijke historische teksten gelezen, van Aristoteles tot Schopenhauer, waarin de minderwaardigheid van de vrouw werd 'bewezen' onder verwijzing naar haar natuurlijke zwakte. Een man zou rationeel zijn en zijn emoties onder controle kunnen houden, terwijl een vrouw emotioneel, labiel en nerveus zou zijn, neigend naar hysterie. Voor haar eigen gemoedsrust moest ze zich daarom terugtrekken in de veilige, overzichtelijke huiselijke sfeer, waar ze niet overbelast kon raken door gewichtige zaken zoals studie, arbeid, kunst en politiek.

Hoe graag ik na het lezen van zulke misogyne teksten ook het tegendeel zou willen bewijzen, in de praktijk ben ik inderdaad vaak nerveus, labiel en overbelast, en trek ik me graag binnenskamers terug. Soms ben ik daarom bang dat hooggevoelige vrouwen zoals ik het levende bewijs zijn dat vrouwen inderdaad 'het zwakkere geslacht' zijn. Dan vrees ik dat wij vrouwen de idealen van het feminisme nooit helemaal waar kunnen maken, omdat een aanzienlijke groep vrouwen door hun hogere gevoeligheid – en daarmee verbonden lagere belastbaarheid en weerbaarheid – nou eenmaal op de grenzen van hun emancipatiemogelijkheden stuiten. Of zouden we feminisme en emancipatie misschien anders moeten definiëren, zodat een assertieve houding en een volle werkweek niet de enige criteria zijn om je een geëmancipeerde vrouw te mogen noemen? Is de herwaardering van (van oudsher als vrouwelijk beschouwde) eigenschappen zoals gevoeligheid, zachtheid, bescheidenheid en empathie misschien een even belangrijk emancipatoir project? ◀